

- 2) Ska artikel 5.1a och b i rådets första direktiv 89/104/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar tolkas så, att en leverantör av en avgiftsbelagd söktjänst ska anses använda varumärken på ett sätt som innehavaren har rätt att förhindra när den ställer sökord till annonsörernas förfogande, genom vilka registrerade varumärken återges eller imiteras, och genom avtalet för söktjänsten ser till att utifrån dessa sökord skapa och med förtur visa reklamlänkar till webbplatser varifrån förfalskade produkter erbjuds?
- 3) Kan en leverantör av en avgiftsbelagd söktjänst, i det fall användningen i fråga inte innebär sådan användning som varumärkesinnehavaren kan förhindra med stöd av direktivet eller [rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken] ⁽²⁾, anses leverera någon av informationssamhällets tjänster bestående av lagring av information som tillhandahållits av tjänstemottagaren i den mening som avses i artikel 14 i direktiv 2000/31 av den 8 juni 2000 ⁽³⁾, på så vis att leverantören inte kan hållas ansvarig annat än om varumärkesinnehavaren informerat honom om annonsörens olagliga användning av varumärket?

⁽¹⁾ Rådets första direktiv 89/104/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EGT L 40, 1989, s. 1; svensk specialutgåva, område 13, volym 17, s. 178).

⁽²⁾ EGT L 11, 1994, s. 1.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden ("Direktiv om elektronisk handel") (EGT L 178, s. 1).

— fastställa att Republiken Italien, med avseende på återbetalning av mervärdesskatt till en skattskyldig som är etablerad i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland även om det föreligger ett fast driftsställe, har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 1 i rådets åttonde direktiv 79/1072/EEG ⁽¹⁾ av den 6 december 1979 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningskatter – Regler för återbetalning av mervärdesskatt till skattskyldiga som inte är etablerade inom landets territorium och artikel 1 i rådets trettonde direktiv 86/560/EEG ⁽²⁾ av den 17 november 1986 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om omsättningskatter – Regler om återbetalning av mervärdesskatt till skattskyldiga personer som inte är etablerade i gemenskapens territorium, genom att den kräver att en skattskyldig som har sin etableringsort i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, men som har ett fast driftsställe från vilket varor och tjänster tillhandahållits i Italien under den berörda perioden, ska erhålla återbetalning av mervärdesskatt i enlighet med det system som anges i nämnda direktiv i stället för genom avdrag, i de fall där varorna och tjänsterna inte förvärvas genom det fasta driftsstället i Italien, utan direkt genom det huvudsakliga etableringsstället,

— förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Talan väckt den 4 juni 2008 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien

(Mål C-244/08)

(2008/C 209/42)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: A. Aresu och M. Afonso)

Svarande: Republiken Italien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

Grunder och huvudargument

Kommissionen har väckt förevarande talan i syfte att domstolen ska fastställa att en italiensk åtgärd är oförenlig med gemenskapsrätten. Den ifrågasatta italienska åtgärden innebär att en mervärdesskattskyldig som har sin etableringsort i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, men som har ett fast driftsställe i Italien från vilket varor och tjänster tillhandahållits under den berörda perioden i Italien, ska erhålla återbetalning av mervärdesskatt i enlighet med det system som anges i direktiven 79/1072/EEG (åttonde mervärdesskattedirektivet) och 86/560/EEG (trettonde mervärdesskattedirektivet), i stället för genom det vanliga systemet för avdrag som föreskrivs i direktiv 77/388/EEG ⁽³⁾ (sjätte mervärdesskattedirektivet), i de fall där varorna och tjänsterna inte förvärvas genom det fasta driftsstället i Italien, utan direkt genom det huvudsakliga etableringsstället i utlandet.

Denna åtgärd, vilken innebär att fullgörandet av de berörda skattskyldigas skattemässiga skyldigheter blir omständligare, är enligt kommissionen oförenlig med bestämmelserna i och de principer som ligger till grund för nämnda mervärdesskattedirektiv. Med stöd av dessa direktiv ska nämligen en utländsk skattskyldig som innehar ett fast driftsställe i Italien, och som

bedriver kommersiell verksamhet från detsamma i Italien, kunna använda det vanliga systemet för avdrag som återfinns i sjätte direktivet, även om viss verksamhet bedrivs direkt från det huvudsakliga etableringsstället.

(¹) EGT L 331, s. 11; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 84.

(²) EGT L 326, s. 40; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 130.

(³) EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28, rådets sjätte direktiv av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund.

Talan väckt den 3 juni 2008 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Finland

(Mål C-246/08)

(2008/C 209/43)

Rättegångsspråk: finska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: P. Aalto och D. Triantafyllou)

Svarande: Republiken Finland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Finland har brutit i sina förpliktelser enligt artikel 2.1 samt artikel 4.1, 4.2 och 4.5 i sjätte direktivet 77/388/EEG (¹), genom att inte låta den juridisk rådgivning som tillhandahålls av statliga rådgivningsbyråer (vars medarbetare fungerar som offentliga biträden) och som delvis sker mot betalning, omfattas av mervärdesskatt, medan motsvarande tjänster som tillhandahålls av privata aktörer omfattas av mervärdesskatt, och
- förplikta Republiken Finland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Den som erhåller rättshjälp i Finland, kan i mål i vilka huvudförhandling hålls vid domstol, välja mellan hjälp av ett offentligt biträde eller ett privat biträde. I dessa fall är de tjänster som tillhandahålls av det offentliga biträdet, som delvis sker mot betalning, befriade från mervärdesskatt, medan de tjänster som en privat aktör tillhandahåller delvis mot betalning omfattas av mervärdesskatten. Enligt kommissionens åsikt handlar det i det föreliggande målet om en olika behandling i mervärdesskatts-

mässigt hänseende av likvärdiga tjänster som har en effekt på samhällets resurser.

De tjänster som de juridiska byråerna för rättshjälp tillhandahåller vid förhandlingar vid domstol omfattas inte av tillämpningsområdet för artikel 4.5 första stycket i sjätte direktivet. De ifrågasatta tjänsterna är uppenbart endast befriade från mervärdesskatt om de tillhandahålls kostnadsfritt. Om mottagaren av rättshjälp däremot betalar för tjänsterna, kan de statliga juridiska rådgivningsbyråerna inte längre komma i åtnjutande av en befrielse från mervärdesskatt.

Enligt artikel 4.5 andra stycket i sjätte direktivet gäller att offentliga organ skall anses som beskattningsbara personer om en annan behandling skulle innebära en allvarlig snedvridning av konkurrensen. Även i det förevarande målet är utgångspunkten den att det i fråga om de statliga juridiska rådgivningsbyråerna handlar om sådan verksamhet. Kommissionen anser att en behandling som icke beskattningsbar person skulle leda till en allvarlig snedvridning av konkurrensen. Av denna anledning ska de anses omfattas av mervärdesskatten.

(¹) EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28.

Talan väckt den 9 juni 2008 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Grekland

(Mål C-248/08)

(2008/C 209/44)

Rättegångsspråk: grekiska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: Eleni Tserepa-Lacombe och A. Markoulli)

Svarande: Republiken Grekland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 4.2 a och c, 5.2 c, 6.2 b, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18 och 26 i förordning (EG) nr 1774/2002 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter som inte är avsedda att användas som livsmedel,
- förplikta Republiken Grekland att ersätta rättegångskostnaderna.